

Vodne športe nam približa film *Z vodnim tokom* režiserja Giana Enrica Bianchija. Predstavi nam večkratno olimpijsko prvakinjo v kanuju Josefe Idem, ki se je preselila pod italijanske gore, ter njeno življenje, v katerem se prepletajo šport, družina, družabno življenje in še kaj. Še trije povsem alpinistični filmi so nas popeljali v visoke gore. Poljski režiser Dariusz Zaluski je predstavil italijanskega alpinista Simona Mora in njegovo povezanost s hčerko, ki ga čaka daleč stran od gora. Film *Ciao Martina* sicer govori tudi o zimskem vzponu na osemtisočak šiša Pangma, vendar je v ospredju odnos med očetom in petletno hčerko. Simfonija Jannu režiserja Aleksandra Odincova prikazuje rusko odpravo, ki je prva preplezala 3000 m visoko severno steno sedemtisočaka Jannuja in je bila za to dejanje nagrajena z zlatim cepinom. Pa tudi Slovenci smo imeli na festivalu svojega predstavnika. Tine Marenče

nam v zgodbi *Kaj* nam je tega treba predstavi svojega brata Anžeta, ki je s prijatelji na svoji prvi odpravi v tuja gorstva preplezal novo smer čez dotlej nepreplezano južno steno Pika Gorkega (6050 m) v Tien šanu. Anže nam v filmu skuša odgovoriti na tolikokrat zastavljeno vprašanje, zakaj pleza in kaj mu pomeni alpinizem. A odgovorov na to vprašanje je skoraj toliko kot alpinistov. Pomembne so predvsem zgodbe, ki jih alpinisti in drugi pustolovci prinašajo s svojih podvigov. Nekaj teh zgodb smo imeli priložnost spoznati na festivalu v Cankarjevem domu in upamo, da jih bomo naslednje leto tudi.

In še nagrada: posebno priznanje je strokovna žirija v sestavi Pavle Kozjek, Tomo Virk in Andrej Mlakar podelila filmu *Marco*, zvezdni utrinek, nagrado za najboljšo režijo pa je dobil režiser Douglas MacDonald za film *Touching the Void*. Zagotovo zaslužen, saj gre za vseh pogledih resnično izjemen film. ●

Macesen

*Macesni pod grebenom zelenijo,
kot so nekdaj, ko si prišel spomladi
in srkal vonj, poslušal melodijo
njih krošenj. Tákrat v tvoji duši mladi*

*prostora ni bilo za misli črne.
Jeseni so se veje pozlatile,
na zimo so jih zvezdice srebrne
posule, v pravljíčno skrivnost zavile.*

*Na vroč poletni dan pa razdivjala
se je nevihta v gori in podrla
macesen, tebi dušo je razklala.*

*Leži tam v soncu, dèžju kot okostje,
a tvoja duša z njim še ni umrla –
živiš, le veš, da z njim odšla mladost je.*

Jesenska

*Macesni – vitki, skuštrani in zlati –
jeseni zvabijo me na planino;
ne gre drugače – moram obiskati
jih znova in kar nočem več v dolino.*

*Plodovi rdeči šipkovi krasijo
nad stanom gozdni rob in mi skomine
po nečem sladkem, davnem spet budijo,
da tiho izgubim se med spomine.*

*Pa se zavem: na pomlad spet zeleni
kot prapori macesni razigrajo
se v vetru toplem; šipki pomlajeni,*

*ki vej plodovi več jim ne težijo,
se s cveti rožnatimi spet bahajo.
Pri meni pa pomladi kar bežijo.*

Mojca Luštrek